

Štempiharški glas-

MESECA HRUŠKOVCA VIII.-ŠTEV. 4.

oooooooooooo

Ben-Dan:

S L O V O .

(Iz prvih let štempiharstva)

Počakal sem ga v temni predmestni ulici, kakor sva se bila domenila. Prišel je tih in zamišljen. V roki je imel skrbno zavit sveženj knjig. Komaj da me je opazil. Imel sem namen vprašati ga mnogo stvari, a beseda mi je zastala, le neko čudno ganotje me je dušilo. Nisva si segla v roko, a v duhu sva se objela. Koliko skupnih spominov, koliko nad, kolikšno razočaranje in trpljenje. Vsi najini tovariši razpršeni, mnogi tam da - leč pri svobodnih bratih, mnogi vkovani, mnogi sami s strahom na svojem domu.

Njegov mladeniški plemeniti obraz se mi je ob luči cestne svetilke zazdel obraz izmučenega starčka. Bilo mi je, da bi ga objel, a sem le trudno stegnil roko po knjigah.

"Večjo boš dal Anici, poezije daj Mirku, druge pa razdeli po svoji volji. Drugega nimam; saj veš, da so mi vse odnesli"...

"Vem!" -

Položil sem mu roko na ramo in dobro mi je delo ob dotiku. Bridko se je nasmehnil, se pazno ozrl okoli in pristavil: "Vse sem dobro preračunal in uredil. Če mi bo sreča mila, ti čez nekaj dni pošljem pozdrave od tam." -

Izza vogala se je počasi hulila temna postava proti nama. Utihnila sva za trenutek. Napravil sem v tujem jeziku nekaj opazk o vremenu. Temna postava je prisluhnila in nato nadaljevala svojo pot mimo naju.

"Žal mi je za Anico. Povedal ji nisem še nič. Boš že ti uredil, da bo prav. Srce mi ni dalo, da bi jo videl jokati. Lepe sanje sva sanjala, a vse se je obrnilo!"

Roka mi je sama od sebe zdrsela z njegove rame in se ustavila v njegovi vroči dlani. Lahko drget tovariševe roke mi je pričal o njegovi ginenosti. Obraz pa mu je bil miren, le neka trudnost ga je obdajala. Iskal sem primerne besede, ki naj bi ga razvedrila, a ni je bilo. Nemo sva stala z roko v roki in razumela sva se.

Prejšnja senca je zopet prisluškovala. Lenih korakov se nama je približevala. Ob svitu cestne svetilke sem ugledal temen obraz, na katerem so izpod čela prežale še bolj temne oči. Pogledi so se srečali, a le za hip, in obraz je izginil zopet v temo. Slišali so se še oddaljujoči se koraki in zopet sva bila sama.

"Da bi ti vedel, kako me peče, kako mi je hudo iti od tod, toča kaj naj storim! Ti veš, kaj nas čaka... Mislim, da zate še ne vedo, a paziti moraš. Ko mi pišeš, pazi, saj veš, da vse odprejo in prebrskajo."

Utihnil je. Oprezno se je ozrl okoli, segel v žep in dejal: "Še to te presim, da izročiš Anici. Je svetinja, ki sem jo o priliki nekih te - kem v našem društvu dobil za spomin. Tisti dan sva se z Anico prvič srečala." - Ozrl se je zopet in na hitro dodal: "Bratec, naju nadzoruje; bolje je, da se posloviva. Zbogom!"... Krepko sva si stisnila roko. Hotel sem nekaj reči, a iz ust se mi je izvil le kratek zbogom.

Okrenil se je in kmalu izginil trdih korakov za vogalom. Z nasprotne strani se je pojavila prejšnja postava in mu lenih korakov sledila.

Nekaj mrzlega mi je leglo na dušo. Napotil sem se proti domu. Pod pazduho sem držal sveženj knjig in imel sem občutek, da nosim nekaj dragocenega, nekaj svetega. V sencih mi je bilo in kakor temna senca me je zasledovala misel: V nedeljo bo eden manj na skupnem izletu, Anica pa bo zaman pričakovala njega, ki je bil tudi meni najdražji...

ooooo
ooo

SINKO VPRAŠUJE .

"Atek, ali je res, da je kralj Matjaž ?"

"Res je, sinko!"

"Čemu pa ne pride ? Saj si pravil, da bo prišel k nam, kadar bo hudo!"

"Kralj Matjaž spi tam daleč pod goro, pod Peeo. Prišel pa bo gotovo."

"Ko se bo zbudil, ne bo li pozabil priti k nam?"

"Ne bo, sinko!"

"Meni se pa zdi, da se je že zbudil in da je na nas pozabil? Ko je bil tisti Ivanček od daleč pri nas na letovišču, mi je pravil, da pri njih govorijo vojaki slovenski in da prepevajo lepe slovanske pesmi."

"Res je, sinko, a tisti niso Matjaževi vojaki. Matjaževi vojaki ne bodo pozabili na nas."

"Misliš, da res ne bodo?"

"Ne boj se, ne bodo, ne bodo"...

00000

000

Ben-Dan:

D E Ž.

Z VIŠAVE SIVEGA NEBA

NA ŽEJNA TLA

DEŽ PADA,

ŽE ŠIRNA POLJANA,

OD DEŽJA PIJANA

ZELENJE BUDI,

PO SONCU KRIČI,

DA SE NASMEJE

IN SVITLO ZAVEJE

V DAN.

Z OBLAKOV GORJA

PA DOL DO SRCA

SOLZA ZA SOLZO SEGA,

KOT ČRNA MLAKA LEGA

NA MOJE DNI

IN NOČI,

KI PO SONCU VPIJÓ,

A GA NI...

00000

000

Ben-Dan:

SAM MED SABO.

DANES PREPEVAM,

V SAM VEM ZAKAJ,

V VESELJU SAMEVAM,

ZDI SE MI RAJ.

POVEDAL BI RAD,

PA NOČEM, NE SMEM,

KOLIKO NAD

DÁ EN OBJEM...

(PA TIHO, POET,

S TEM NIČ NE BO!

BRBLJAJOČ TI PRESNET,

TAK MOLČI ŽE, NO!)

00000

000

0

Pogovarjanje. To je čudna zadeva. Pogovarjati se, ni vedno tako lahko, kakor se komu zdi. Vsakdo prav gotovo že ve, kako mu pri pogovarjanju z eno osebo jezik teče, dočim se ta pri razgovoru z drugo osebo kar ne more premakniti. Čudna zadeva.

Nu, če bi pri stvari odločal le jezik sam, bi bila vsa stvar kaj lahka. Vse skupaj pa je v zvezi z nečim takim, kaj jaz vem kakim. Prav nič me ne mika, da bi znanstveno raziskoval, kako in kaj. Da, pravim znanstveno raziskoval, kajti, čeravno čitam vsak dan razen tistih pet, šest dnevnikov, tudi kaj drugega, nisem do sedaj še nikjer čital nič o pogovarjanju. Pravim, da nisem nikjer čital in ne, da ni nikjer napisano! Kaj hočete, če človek ne pride in ne pride da tega, da bi kdaj kaj čital! In če nisem nikjer čital in se nisem z vso zadevo nikoli seznanil, bi pomenilo, da raziskujem, če bi preveč pedantno čebľjal o tem.

Pa bo kdo rekel: "Glej ga, zazdi se znanstvenik!". Navedem lahko tisoče in tisoče oseb, ki lahko vsak hip potrdijo, da niso nikoli slišale, da bi moja usta kdaj kaj takega zgofľjala.

Pravim pa tole: Niste li še videli kokoši, kako brska po gnoju? Vsakdo poreče, da kokoš nekaj išče. More pa kdo reči, da kokoš poleg iskanja ne tudi raziskuje? - Če se vam zljubi, nimam nič proti temu, da me primerjate kokoši na gnoju. Ob misli na gnoj in kokoši se mi vedno milo stori. To pa ~~je~~ ne spada sem, ker tvori poglavje zase. Zanimivo poglavje!

Torej nobenega raziskovanja. Rekel pa bi le rad katero o pogovarjanju.

Navada je že taka, da si pogovarjanja ne moremo misliti brez premikanja one male mišičaste kepe, ki nam jo je stvarnik postavil ravno v usta. Tudi mene je zapelјalo in sem meni nič, tebi nič dal tej kepi častno mesto. Kaj bom sedaj spreminjal. Kakršno je, naj ostane, saj je tudi zadnje mesto čestokrat bolj vredno ko častno:

Dobro se še spominjam, kako mi je bil priljubljen samotni kotiček prostrane dvorane, ko sem v dolgih zimskih večerih hoľil poslušati predavanja bradatega profesorja. Kadar koli je preučeno govoril, namreč ~~taka~~ tako, da ga niti največji beďak ni mogel razumeti, sem globoko vzdihnil, nagnil glavo in... mirno zadremal. Tisti, ki so sedeli v prvi vrsti, bi bili dali ne vem kaj za moj kotiček. Pa tudi za junaka so me imeli, ker sem imel edini korajžco pokazati, da mi stvar ne gre in ne gre v butico.

Mislite pa, da so ti prvovrstneži kaj razumeli? Stavim glavo, da nič! Smejali so se sicer, ko sem jim potem potrdil, da nisem razumel, vendar pa so bili dovolj previdni in so se vsakikrat spretno izmuznili, ker so se na moč bali, da bi jih jaz s kakim vprašanjem zasačil pri laži.

Joj, kako sem zaseli!

Nisem si pa mogel kaj. Če sem se pač tega domislil, zakaj ne bi napisal. Pri pisanju je do pičice tako kakor pri pogovarjanju. Človek piše, piše, človek govori, govori o tej in tej stvari, pa se domisli nečesa drugega in že se pogovor zasuče v drugo smer in se brez neľaj čaga spet nadaljuje, kjer se je bil prekinil. Pa so ljudje, ki čitajo, ki poslušajo. Ker so pač sila brihtni, zmotovilijo glavno in vse stranske niti skupaj. Prav res, sila brihtni so, ker dva repa tako združit, da potem dobiš glavo in rep, ni lahka zadeva.

O posledicah naj ne govorim. Kdo ni pač imel še sitnosti zaradi takih reparjev. - "Ne, prav res ne, tega nisem nikoli rekel!" "Kako moreš to verjeti!" S takimi in sličnimi vzkliki je gotovo že marsikdo povzročal zračne valove.

Sedaj pa se res več ne spominjam, o čem sem mislil pisati.

Jo že imam! O pogovarjanju!

Pogovarjanje. To je čudna zadeva.

Pravijo, da je že neoporečno, da je človek brihtno bitje. Ker so tako razsodili, je treba pač verjeti. Morda pa bo tudi res tako. Seveda je res!

Če bi ne bilo res, bi človek jezik uporabljal za vse kaj drugega ko za pogovarjanje. Lajal bi, mukal, krulil, tulil...

Slišal sem tvojo hudomušno opazko, o čitatelj: Kaj pa morem jaz za to, če ljudje ne rabijo besed v njih pravem pomenu?!...

Pogovarjanje. To je čudna zadeva. Menda čitatelji že težko čakajo, da o njej vendarle spregovorim. Res, čudna zadeva je to. Pogovarjanje! Govoriš z osebo. Govoriš, govoriš, pa ti kar na lepem zmanjka besedi. Mučiš se in mučiš, a ne spraviš iz sebe ne črne, ne bele.

Kako je to mučno, če človek ni izvežban pogovarjalec. Sto oseb srečaš vsak dan, na sto načinov se moraš pogovarjati. Drugače boš govoril z otrokom, drugače z odraslim, drugače s tovarišem, drugače s tovarišico, s prijateljem, sovražnikom.

Po obrazu, po mimiki in po kretnjah na mah spoznaš, o čem se dva pogovarjata, ali vsaj, kakšne narave je njun pogovor.

Rekli smo, da je človek brihtno bitje. Res, pri pogovarjanju se to prav dobro spozna.

Včasih kaj veš o osebi, s katero se pogovarjaš. Nikakor ne gre, da bi ji kaj omenil o tem. Teda j samo "namiguješ" in ta oseba, ki tudi kaj ve o tebi, to namigovanje tako spretno predela in ga zopet naslovi, od koder je prišlo.

Prav zanimivo je, ko dve osebi ne govorita o tem, o čemer se pogovarjata. Še bolj zabavno pa je, kako ta dva debelo gledata, ko sprevidita, da je tretji, ki ju je hote ali nehote poslušal, ves pogovor pravilno razumel, da, morda še bolj pravilno ko onadva sama.

Nu, če je človek le količkaj psihologa in -zakaj ne?- tudi kriptografa, mu razumevanje takih pogovorov ne dela prav posebnih preglavic, posebno pa še, če pri tem opazuje obrazno mimiko pogovarjalcev, in še prav posebno, če pogovarjalce nekoliko bolje pozna.

Da, človek je brihtno bitje!

Molčeče pogovarjanje pa je najlepše. Tega se v obilni meri poslužuje zaljubljenca. Ure in ure se molče pogovarjajo. Sicer ne samo zaljubljenca. Jaz sem na primer prav naklonjen molčečemu pogovarjanju. Samo gledaš svojega pogovarjalca in molče neka vprašuješ. Prisluhneš in on ti molče neka odgovori.

Nanese, da se s kom molče pogovarjaš. V mislih sta si oba popolnoma edina, niti najmanjšega navzkrižja ni med njunimi mislimi, to je med njunim molčečim pogovarjanjem. Teda j spregovorita glasno. Kakšno nasprotje! Nobene zveze ni med molčečim in glasnim pogovarjanjem.

Zakaj tako?

Človek je brihtno bitje in kot tako se zna tudi izvijati. Ustvarja prepače med molčečim in glasnim pogovarjanjem "radi lepšega". Saj premnogokrat slišiš opazke kakor: "da ne bo mislil", "da se ne kompromitiram", "rekel mu nisem, ker se ne bi spodobilo, a dal sem mu čutiti", "še nič ji nisem rekel" in tako dalje.

Ko bi se človek pogovarjal le glasno, bi teh razlik ne moglo biti.

Ne bi jih bilo, a dosti naših pogovorov bi bilo brezpomembnih, kakor glasni pogovori v resnici so.

Kako je lepo, se molče pogovarjati z osebo, ki ti molče odgovarja in ki te molče vprašuje. Nič ti ne uide. Nič laži, nobenega zakrivanja ne more biti. Vsako najbolj skrito misel slišiš. Če se temu pogovarjanju privadiš, ti marsikdo pove tudi to, kar ti ne bi rad povedal: Ti slišiš pač njegove misli...

ooooo
ooo

Ben-Dan:

ŽELIM SI NA TRATE.

V mestnem veselju, hrupni zabavi
se žalost pri meni ustavi.
In sredi kričečih dvoran,
med tisoči sam,
želim si na trate,
zelenja bogate.

Ko tam v naravi
v miru in cvetju,
višin razodetju
samujem,
se tiho radujem,
da dano je meni živeti,
vesoljstva zaklad tiho zreti.
Le ta pozivlja mi budno
srce, ki mesta je trudno.

(Ako sledeči roman komu ne ugaja, naj ga prečita dvakrat zaporedoma; če mu pa ~~ne~~ ugaja, naj ga takoj zavrže in naj ga nikoli več ne pogleda, ker bo s tem storil dobro delo. Če pa kdo zasledi v sledečih vrstah znano osebo ali znan dogodek, naj kavalirsko molči.)

Jakob Keller. To je moje ime. Visoka, močna postava, malo trebušasti život, gladki, rdeči, z dišečim mazilom prilepljeni in skrbno počesani lasje, pod nosom kratko pristriženi brki iste barve. To sem jaz.

Jakob Keller. To je moje podjetje, ki izdeluje dišeče milo. V to podjetje sem bil nekoč sprejet kot vajenec, a sem s svojo marljivostjo in spretnostjo v trgovskih opravkih postal podjetju kmalu tako potreben, da me je lastnik imenoval za svojega druga. Ko pa je ta napravil zelo važno dejanje, namreč da je umrl brez potomcev, sem z lahkoto postal lastnik velikega podjetja, ki ima danes ime Jakob Keller. Ko sem v zadnjih petih letih prišel do male palače in do avtomobila s krmilarmem sem pri svojih štiridesetih letih postal na mah velevažen gospod Keller.

Razen mene bivata v moji palači še dve važni osebi: Gospica Aida, ki je moja zvesta oskrbnica, in Tom, moj spretni avtomobilski krmilar, ki me še precej pgovoljno slepari na bencinu. V svojih prostih urah pa vedno nekaj striže in presaja po mojem vrtu, tako da ne bo kmalu niti trave v njem.

Gospica Aida je zelo resna osemintridesetletna ženska. Kadar se drži resno, me spominja na cesarske kirasirje. V svojih opravilih je zelo točna in kar je najlepše - molčeča. Veliko važnost polaga na to, da izhaja, kakor pravi, iz boljše družine. Navzlic temu, da kaže napram meni spoštovanje in obzir, imam večkrat občutek, da je prav za prav ona gospodinja v moji hiši. Kakšenkrat si celo privoščim, da me ošteje in če ji ni kaj po volji, grozi z odpovedjo službe. Zadnje čase se mi zdi celo nekam izpremenjena. Dostikrat kaže vesel, zadovoljen obraz, nanadoma pa se zresni. Tom mi je nekoč povedal, da je videl skozi okno, ko je v svoji sobi jokala.

Ko sem pred časom zarenčal nad njo, ker mi ni točno ob določeni uri prinesla, kot navadno, časopisa, mi je napol prikupljivo, napol jezno dejala: "Čas je, gospod Keller, da bi resno mislili na svojo bodočnost. Navzlic temu, da ste bogati, ste tako sami. Čas bi bil, da se oženite. Vaša žena bi vam boljše stregla in Vi bi vsaj vedeli, čemu kopičite bogastvo, posebno še, če vam bi zakon podaril zdravega otroka." - Pri vratih je pozvonilo in pridiga je bila končana. Ostal sem sam s svojimi mislimi.

"Da res, dedič je ~~to~~, kar mi manjka. Da bi pa bil dedič pčavi, bi moral biti podoben meni, to se pravi moj sin. Da lahko dobim sina, pa je neobhodno potrebno najti prej mater."

Prvič v mojem življenju se mi je zdela soba prazna in pusta. Prvič sem se zavedal, da mi v resnici nekaj manjka. Kako vse drugače bi bilo, ako bi imel ženo, ki mi bi podarila zdravega otroka, to se pravi naslednika; že večkrat sem premišljal, kdo bo moj naslednik, a ker ga ni bilo mogoče kar tako naročiti kakor novo kolo pri stroju, in je bilo pri tem potrebno sodelovanje ženske, sem vedno odlašal. Prvič sem začel resno premišljevati, katera mojih znank bi bila zmpžna, rešiti to zame nad vse važno zadevo.

Omenim naj, da imam v svoji delovni sobi kaj veliko knjižnico natrpano z raznovrstnimi knjigami, ki pa se jih nisem še nikoli dotaknil, da bi jih čital. Ko sem na dražbi kupi hišo, je bilo v ceni upoštevano tudi pohištvo in med tem seveda tudi knjižnica. Onega dne mi je med razmišljanjem obstal pogled na knjigah, ki so lepo uvrščene kot vojaški stale na policah ter s svojimi črnimi in zlatimi napisi zrle vame. Ne verjamem v usodo, a reči moram, da je vendarle nekam čudno, da sem se po štirih letih bivanja v tej hiši komaj tisti dan seznanil s knjigo, ki je imela z debelimi črkami napisan naslov: "Navodila za dobro telesno in duševno vzgojo otrok."

Opustil sem jutranji izprehod in se poglobil v čitanje knjige. Na trideseti strani sem s svinčnikom podčrtal sledeči stavek: "Ženska, ki naj bo bodoča mati tvojih otrok, mora biti srednje postave, veselega značaja, trdnega zdravja z ne prevelikim nagnenjem k mehkočutnosti. Predvsem pa ne sme biti previtke postave."

Ker sem se vedno odlikoval v vseh ppraviilih s posebno točnostjo in hitrostjo, sem se takoj odločil, da si čimprej preskrbim naslednika in njemu potrebno mater. Zašel sem po ~~šah~~ vrsti s trgovsko točnostjo sledeči inventar:

Gospodična Lizika. Sredne postave, krasni črni lasje, lepo telo in lepe bele roke. Dosti njenih lastnosti se je ujemalo z onimi navedenimi v knjigi. Že nekajkrat sem bil pri Liziki, kar njeni materi očitno ugaja. Tudi Lizika me z veseljem vidi. Dve njeni stari samski teti si že nekaj namigujeta. Za svoj dva in dvajseti rojstni dan mi je gospodična Lizika poslala povabilo, naj se udeležim slavnosti na njenem domu. Bili so tudi drugi povabljeni. Skoro ves večer je potekel brez posebnih dogodkov. Ko je gospod Godovski sedel h klavirju, je zavladala splošna tišina. Med muziki je gospod Godovski slovel kot najboljši klavirist in se je tega tudi preveč očitno zavedal. Po kratkem predhodnem ~~šah~~ trkljanju in tipkanju je Godovski zasviral neko meni neznano (saj so mi po večini neznane) Chopinovo melodijo. Med splošno pozornostjo pa je nenadoma nekaj kriknilo in se zgrudilo na tla. Bliskoma sem se ozrl in ~~se~~ ugledal na tleh ležečo nezavestno Liziko. Splošno tekanje, vzklikanje in razburjenje. Šele čez nekaj časa mi je Lizikina mati rekla: "Veste, gospod Keller, naša Lizika je tako muzikalično nadarjena in za godbo tako občutljiva, da se pri poslušanju lepe melodije kar onesvesti. Njem učitelj se je večkrat z navdušenjem zanimal za to tako nadarjeno učenko." Nu, mene niso ta pojasnila prav nič navdušila. Kar se tiče Lizike, ji že privoščim, da se onesvešča, kadar se ji zljubi, a nikakor si ne morem predstavljati svojega naslednika, ki bi pri poslušanju godbe, kateri sledijo po radiu borzna poročila, omedlel. Kakšen trgovec pa bi bil? - Mislím, da ne bo z Liziko, kar se tiče poroke, nič.

Gospodična Anica, plemenita Rée. Osem in dvajsetletna blondinka z lepim sanjaviim pogledom in žametastim glasom. V govoru ljubeznivo grgra črko r ter pozna štiri jezike. Ima brata, ki se smatra za poeta, in ona ga kaj temeljito podpira v tem prepričanju ter mi vedno z navdušenjem pripoveduje o poetu Egonu.

V nekaj tednih sem se tako navdušil za gospodično Anico, da sem zanjo že kupil zaročni prstan. Na njeno nesrečo in mojo srečo pa se je gospod Egon, ki je bil na potovanju, nenadoma vrnil. Prvič v življenju sem imel priliko seznaniti se s poetom ali pesnikom, kakor že te čudne prikazni imenujemo. Sedeli smo na terasi. Egon, Anica in jaz. S terase je bil prostran razgled na mesto, ki je tonilo v bližajoči se noči. Egon je stal pri ograji in zamaknjeno zrl v daljavo. Hotel sem ga nagovoriti, a Anica mi je s prstom na ustih dala znamenje, naj molčim. Verno je upirala pogled v njegove razkuštrane lase, ko je on začel govoriti tja v oblake:

"O sonce, ki umiraš na postelji krvavi,
nad tabo pa baldahin plavi
žaluje in nemo valuje
v mrak.
Ozri se v hiše, ki lesketajočih oči,
žalujoč in vzdihujoč
se ozirajo vate.
Nad njimi pa oblaki kričeči
roke v obupu vijō
in vpíjō
po zarje maščevanju..."

Povedati moram, da v kljub vsemu prizadevanju, da bi slišal jok in stek kričečih oblakov in jokajočih hšš, nisem slišal nič drugega nego ropotanje krožnikov, ki jih je kuharica pomivala. - Anica pa je krčevito stisnila mojo roko in dejala: "Oh, gospod Keller, kako je to divno in vzvišeno!"

Po pravici rečeno, nisem prav bojazljiv človek, a priznati moram, da me je bilo tisti trenutek strah. Kaj, to je tista Anica, ki naj mi rodi dediča in naslednika?! Dedič, ki bo moral imeti možgane kot komptometer, zdravo razsodnost in praktično previdnost pri upravljanju moje tvrde! Kar mraz me je spreletel ob misli, da bo Keller mlajši zmožen imeti pesniške možgane.

Prepričan sem, da niti gospodična Anica, pl. Rée mi ne more dati zaželjenega dediča in naslednika. -

Gospica Dora. Priznana lepotica. Že večkrat je bila na veselicah izvoljena za kraljico večera. Neki študent se je usmrtil zaradi nje. Poslala mu je bila namreč v ovitku naslovljenem nanj pismo, ki je bilo namenjeno njenemu zaročencu. Zaljubljeni študent ni o zaročencu nič vedel in Dorina pomota ga je tako prevzela, da se je zaprl v sobo in odprl plinsko cev. To je bil tudi povod, da je Doro zaročenec zapustil. Toda to me ni oviralo in začel sem se tudi jaz zanimati za lepo Doro, ki sedaj z veseljem sprejema moje darove, ker sva se zadnje čase precej približala drug drugemu, si je Dora štela v dolžnost, poslati mi za moj god darilo. Poslala mi je krasno cigaretnico, ki naj bi jo vedno nosil pri sebi v njen spomin. Skoro bi bil vesel darila, le škoda, da ne kadim.

Ko sem bil zadnjič pri njej, sem jo našel vso solzno. Povedala mi je, da se ji je neki stricov prijatelj po telefonu ponudil, da jo spremlja na ples. Navzlic temu, da ga ni osebno poznala, je povabila sprejela. Saj je bil omenjeni gospod polkovnik in jo je prosil v stricovem imenu! - Ko je ob domenjani uri pozvonilo, je Dora hitela odpirat, da gosta osebno sprejme. Z navdušenjem je došleca povabila v sobo in mu izkazala vse mogoče časti. Šele pozneje pa je zvedela, da je omenjeni gost bil redar, ki je prišel k njeni kuharici. Nesreča pa je hotela, da je kmalu za redarjem vstopil polkovnik sam, ki si ni štel v veliko čast, da ga je Dora zamenjala z redarjem. Nu, ko sem si bil o zadevi na jasnem, sem jo kmalu potolažil. Postala sva si tako zaupna, da mi je dejala: "Vi bi bili res vzoren zakonski mož, ko bi se poročila z vami. Najini otroci bi bili prava človeška popolnost. Imeli bi mojo lepoto in vašo razsodnost in inteligenco."

V hipu mi je prišla na misel možnost, da bi dedič, ki mi ga bi povila Dora, imel mojo lepoto in njeno razsodnost. Ob tej misli sem se precej ohladil in zdi se mi, da mi niti Dora ne bo podarila naslednika.

Gospodična Betty. Prikupljiva zunanost, trdno zdravje, srednja postava, očarljive oči, živ pogovor. Prvič sem jo srečal na veselici, ki jo je priredilo dobrodelno društvo. Bila je članica odbora in je prodajala srečke. Navzlic temu, da sem bil vedno proti nakupovanju srečk, mi jih je Betty vendar prodala za sto petdeset lir. Dobil sem žensko bluzo, par copat za desetletnega otroka in lesenega konjička. Rad bi bil plačal še nekaj lir, da bi se predmetov odkrižal, a pokazati sem moral zadovoljen obraz in se še posebej zahvaliti. Gospica Betty pa je izrabila priliko in me povabila na ples, ki se je vršil pod njenim pokroviteljstvom.

Ne morem zamolčati, da me je Betty zelo navdušila, in da sem prisostvoval še neštetim predavanjem, predstavam in veselicam, kjer je ona vedno bila članica ali predsednica pripravljalnega odbora. Seveda se kot lastnik tvrde Keller nisem mogel odtegniti primernim prispevkom, ki so v obliki bankovcev kar frčali iz moje listnice.

Že večkrat sem povabil Betty na izlet z avtomobilom, a je vedno odklonila, češ, da ne utegne, ker mora k temu predavanju, k oni seji in slično. Ko sem jo nedolgo od tega zaman čakal skoro poldrugo uro, sem prišel do prepričanja, da ne bo Betty, navzlic vsem svojim dobrim lastnostim nikoli utegnila dobiti potrebnega časa, da bi se z mano poročila in mi povila zaželjenega dediča.

Razne oddaljene znanke. Gospica Marica. Odgovarja popolnoma mojim zahtevam. Njena mati pa, navzlic temu, da je komaj pet in štirideset let stara, predstavlja že staro podrtijo srednjeveškega gradu. Ker se bojim, da bo Marica v tem kmalu sličila materi, smatram za previdno, da je ne izberem za mater svojemu nasledniku.

Gospica Olga. Ena najlepših meščanskih deklet. Večino dneva ji poteče pred zrcalom in vse njeno življenje so obleke, klobuki in razna lepota. Niti ta mi ne bo dala dediča, ker nočem, da bi se ta zanimal bolj za svoje nohte kot za važne trgovske opravke.

Jerica. Olimpijska prvakinja. Njen brat je rokoborec. Jerica je čvrsta zdravja in lepega telesa. Toda kdo mi jamči, da me bo moj naslednik podedoval skupno z njenim zdravjem tudi njenih navad? Ne morem si predstavljati gospoda Kellerja mlajšega močnega kot bika in ravno tako pametnega.

Gospica Janka. Vesele narave. Pet in dvajset let. Lepe zunanosti. Bila je že šestkrat zaročena in ima mnogo oboževalcev. Pravi, da ji bodo vsi znanci moškega spola vedno enako pri sreči, tudi ko bo poročena in da jih bo vedno sprejemala kot sedaj. Ker je med njimi tudi grbasti slikar Tedi, se bojim, da bi Keller mlajši prišel z grbo na svet, posebno še, ker gospod Tedi slovi kot posebne vrste zapeljivec žensk.

Tu prekinem svoj inventar, da omenim važen dogodek.

Predvčerajšnjim sem se zaradi važnih trgovskih opravkov odpravil z doma, z namenom, da ostanem za več dni. Zaradi neke neprilike pa sem bil primoran, vrniti se takoj drugi dan.

Nemalo sem bil začuden, ko sem našel gospico Aido pri moji mizi zastopljeno v čitanje raznih pisem. Ko me je zagledala, se je sila prestrašila. S solzami v očeh mi je pripovedovala, da že nekaj časa čita in se žiga vsa ženska pisma naslovljena name. To priznanje me je tako razburilo, da sem Aido takoj odslovil.

Ko je danes prišla po svoje stvari, je bila hučo potrta. S svoje strani pa moram povedati, da sem vso noč razmišljal o Aidi in prišel do zaključka, da bo najbolje, če ta ostane še nadalje pri meni.

Ko sem ji to povedal, me je v navdušenju objela in... ona mi bo dala naslednika in dediča.

ooooo

ooo

Ivanče:

L J U B E Z E N .

Ko sem onidan po štempiharsko sedel v osmici in po svoje zlival vase ono kemično sestavino, kateri vsi pravimo vino, je prisedel k moji mizi neki moj znanec, s katerim sem se kmalu zapletel v pogovor. Marsi - katero sva uganila in marsikaj prereševala, a opazil sem, da ima prijatelj nekaj na srečju, kar bi mi rad razodel. In prišlo je; a ni bilo razodetje, temveč le navadna radovednost.

Prosil me je, naj mu govorim o ljubezni, češ, da sem menda vendar podkovan v tem predmetu in o vsej stvari dobro poučen.

"Ti neroda nerodna," sem mu dejal, "mar misliš, da sem morebiti sam "Nova hiša" (Casanova) ali pa kak Don Janez (Don Juan), da bom več vedel o tej bolezni kot vsak drugi smrtnik!"

Pa mi ni dal miru in moral sem mu obljubiti, da bom o stvari kaj napisal ter mu poslal. - Sam pa nimam veselja do pisanja, pa tudi talenta ne. Zato sem doma stikal za kako knjigo, ki bi govorila o zadevi, z namenom da mu jo pošljem. Res sem našel nekaj, in zdelo se mi je, da bi to moglo zanimati vse one, ki o tej panogi se ničesar ne vedo. Hitro sem iz knjige prepisal ~~am~~ poglavje o ljubezni in nesel v urad "Štempiharskega glasa" s prošnjo, naj vse to objavijo v listu.

Oni prijatelj naj vse pazljivo prečita in veselilo me bo, ako mu bom s tem ugodil.

Kemično fizično besedoslovje (po II. izdaji "Coprnij" od dr.X.)

Črka L - :

Ljubezen.

Kaj je ljubezen? - Ljubezen je ona sila, ki privlačuje dve spolno različni bitji. Ljubezen ima dve fazi, in sicer:

- 1.faza: a) Škiljenje z enim očesom in navidezna hladnokrvnost.
b) Spremljanje (ne na klavir) domov in vzajemno vzdihovanje.
c) Škiljenje narašča, a srce bije kot parni stroj.
d) (če je zadostna tema in primeren kraj): poljub, ki se takoj začne pomnoževati kakor bakterije. V izrednih prilikah je tukaj umestna primerna klofuta.
- 2.faza: a) Obljuba poroke, večne zvestobe do groba in še notri, če treba. Ta formalnost je neizogibna, ker drugače nobena ne gre na led. V primeru poroke je - poroka neizogibna, a zakoncema se svetuje nabava pločevinaste posode, ker je bolj trpežna. Zaključek je navadno nekaj razbitih šip, nočna posoda na dvorišču in zlomljena metla.

Poljub. - Poljub je na kratko dotikljaj spodnje ustnice z nasprotno spodnjo in zgornjo z nasprotno zgornjo. Stvar kot taka je precej zabavna, posebno se, če je eden od obeh prej jedel bonbone, a popolnoma drugače je s kemične strani. Dogodi se namreč lahko, da iz njih (katerih koli) ust skoro smrdi, kar ni ravno najprijetneje za drugo stranko. Vzroka je iskati v teh dveh prvinah, ki se lahko mimogrede nahajata v želodcu: "tschessenowi strocchi" ali pa faezolus + tschebulla. V tem primeru je možna le ena obramba: maska proti strupenim plinom.

Objem. - Objemov je več vrst: drzni, plastični in plahi objem.

Pri drznem objemu se človek kar na lepem izmisli, da bi objel in objame z največjo brzino. Možno sta dve posledici, in sicer: 1. cela kopa klofut, najmilejših epitetov, kakor: nesramnež, predrznež, falot, ali pa: da veš, jaz sem poštena punca itd. in 2. da omenjena obrne oči proti nebu in presladko vzdihne.

Pri plastičnem objemu pa človek najprej premisli, kakšno pozo bo napravil, da bo na celi stvari več impozantnosti.

Plahi objem je splošen pri novincih. Cele ure študirajo, kako bodo objeli in kedar. Začnejo s tem, da tipajo "teren". Najprej primejo za prstke, potem za roko itd., nazadnje ne objamejo ničesar.

Vedenje je zelo važna stvar. Od tega je večkrat odvisna vsa zadeva. "On" naj pazi, kakšnega značaja je "ona". Če je ona sentimentalna, naj on gleda kar v luno, vsakih pet minut globoko vzdihne ter po možnosti obrača oči kolikor bolj zapeljivo more. Vsako toliko naj blekne primer-no bedarijo. Ta procedura bo njo čisto gotovo očarala, ne

Če pa je ona bolj materijalistična, je umestno, da on govori po pesniško, ne buli v luno, ne šteje zvezd in ne opeva njenih oči, las, noska itd. Tega ne sme, če noče, da se zadeva podere. Naj se je kar s kraja loti; v najhujšem primeru dobi klofuto, kar pomeni v skrivnem jeziku: lahko nadaljuješ brez strahu.

Govorjenje. - Prišli smo na točko, ki je vsega ovaževanja vredna. Govor je pri novincih strašno sitna reč. Navadno se začne z vremenom. On govori o vremenu, v resnici pa pošilja k vragu vsa vremena na svetu, ker ne more najti drugih besed. Ozira se okoli in išče predmeta za pogovor. Vsaka stvar mu je dobra: drevo, voz, maček, crknjena podgana sredi ceste, itd. O politiki pa ne sme biti govora. Največja smola za njega je, če njej primanjkuje jezika. Sicer ga ima vsaka ženska mnogo preveč, a so trenutki, ko ga nima. On piha, se muči, a ne iztisne več kakor: da, ne in nekakšno momljanje.

Zlata doba je pri omenjenih dveh ona doba, ko se oba še dobro razume-ta. Ne more se določiti natančno, koliko časa naj traja, ker to je od-visno od omenjenih dveh samih.

Znaki propada zlate dobe so: 1. da se začne eden ali drugi na kateri koli način kisati, 2. da gre kak sestanek po vodi in 3. če v to pri-vatno zadevo vtakne nos kaka tretja oseba. Tedaj se začne vsa stvar vidno in prav pretresljivo ohlajati, tako da pride nazadnje do precejšnjega mraza in - zima je! Zima pomeni v našem besedoslovju razdor in ... adijo vsa zadeva.

Sedaj bi lahko prav za prav končali, a ker smo že pri stvari, naj govorimo še o presenečenjih.

Presenečenje je mnogo. So lahko sladka ali grenka. Da navedemo dvoje najgorenkejših.

1. Dogodi se lahko, da se pri objemu (glej drzni objem, V. poglavje, stran 16ta vrsta 21.) njej utrže ovratna verižica, in da medaljonček pade na tla ter se odpre. On ji ga kavalirsko pobere in pri tem opa-zi na notranji strani sliko moškega. Na njegova vprašanja se ona iz-vija, a slednjič prizna, da je to njen zaročenec, po poklicu rokoborec...

2. Drugo imenujemo lahko skeleče presenečenje. To se dogodi navad-no takrat, ko se med ljubkanjem obeh prikaže tretja oseba z grčevko v roki, s katero nekajkrat močno pozdravi njega, njo pa zapodi domov. Ta oseba je lahko oče, brat, pa tudi zakonski mož, kot se vzame.

zaplenjeno

zaplenjeno

zaplenjeno

Kot zadnje naj še opozorimo vse one, ki imajo opraviti s tako zvano ljubeznijo, naj se pazijo. Poučili smo jih dovolj in s tem storili svojo dolžnost. Pika.

Kdo bo tvoja žena? - Upa, da bo ona!

oooooooooooo

oooooooooooo

ooooooo

ooo

ooo

o

TAJNA POROKA?

V dobro posrejenih krogih zatrjujejo, da sta se v nedeljo, 8. t.m. tajno poročila nek bivša študentarica in neki študirar. Čestitamo, a ker je poroka tajna, ne napišemo o tem nič.

IZ ČIN-ČAJEVE TORBE.

Meni pa se vendar ne zdi, da je človek najbolj pametna žival. Leze na hrib po skali, ko bi lahko došel tja po lepi cesti. V hudem poletju si natakne frak, da se še bolj potí. Ko je do grla sit in napit, si požene kroglo v glavo. Pokleka pred kosom kamenja ali papirja. Gos je zelo kratkougna, a ne uganja nikoli kaj takega.

Kaj se, vruga, ljudje jezijo zaradi Darwina?! Edino opice bi imele pravico, jeziti se, saj je Darwin storil njim krivico in ne ljudem!

Ni večjega egoista, kot je altruist. Saj ta stremi za tem, da bi bil največji in edini altruist!

Neka dama je pohvalila eno mojih pesmi. Ko je zvedela, kdo jo je napisal, je takoj menjala mnenje. Jaz pa sem prepričan, da omenjena pesem je in bo vedno enaka! Saj se v njej ne pozna, da je moja roka umazana in žuljava!

Med optimistom in pesimistom je edino ta razlika: prvi trdi, da je njegov žep napol poln, drugi pa, da je napol prazen.

Ne morem šteti umeti, čemu se mehkočutnežem bolj smili lačen psiček kot raztrgan in sestradan človek.

Je že tako! Ko imamo zdrave zobe, da bi jedli, ni kaj jesti. Ko pride jed, pa ni več zob.

Ne vem, kako si morete misliti, da sva s Fjoketom srečna. Kaj ne vidite, da sva še oba živa?!

Našel sem funta, ki mi je dokazal, da sem prismojen. Postal je moj najboljši prijatelj, kajti, ko mi je dokazal tudi mojo pametno stran, sem prvič v mladeniški dobi verjel bližnjemu.

Brani se ščegetalnega stanja; ko pa pride, okleni se ga z vsemi močmi.

Kadar kdo Fjoketa hvali, je to slabo znamenje: prišla bo v Fjok-Sčua Čajsko vas kakšna nova nadloga in zahteva.

Kaj jamrate o davkih? Jaz bi zanje rad plačal nekaj tisoč lir na dan!

Ščegetanje, ščegetanje, -: Najlepše, a najgrše sanje...

Kdo bo tvoja žena? - Upam, da ženska!

TAJNA POROKA?

V dobro poučenih krogih zatrjujejo, da sta se v nedeljo, 3. t.m. tajno poročila neka bivša Štempiharca in neki študirar. Čestitamo, a ker je poroka tajna, ne napišemo o tem nič.

oooooooo
ooooo

Z A U G A N K A R J E .

Rešitev ugank v 3. številki:

1. Črpkovnica: Ivan, vino, alga, noga, čelo, eden. - Ivanče.

2. Rebus: prazna blagajna.

0000

00

1. Stolp (priredil Ivanče):

a b e č d e 1.reš.: a. soglasnik

b. geom. oblika

c. mašež

č. ni mlad

d. domači glodalec

e. soglasnik

2.rešitev: Če črke v stolpu anagramiraš, dobiš ime časopisa.

2. Pravokotnik (priredil Ivanče):

Poziv:

k.l.g.l.a.s.

s.r.a.h.i.p.

z.a.š.t.e.m.

e.t.i.š.i.p.

00000000

0000000

000

Pri žrebanju rešilcev ugank v 3. številki je bil izžreban Ivanče. Za nagrado dobi knjigo "Mihe in Jakec". Rešitve ugank v tej številki naj se izročijo Fjoketu do 20. hruškovca. Ivanče ne more tekmovati, ker so Uganke njegove.

Dragim Štempiharjem,

Te dni sem vložil prošnjo za upokojitev. Prosim vse drage Štempiharje in Štempiharce, da mojo prošnjo podprejo, če pride do glasovanja. - Fjoketo, pet oglasal...

NEODGOVORNI UREDNIK: FJOKETO.

NEODGOVORNI RAVNATELJ: BEN-DAN.

§§§§§§§§§§
§§§§§§§§§§